

La selva del Quim

Una vegada hi havia un nen que es deia Quim. El Quim era simpàtic, rialler... i molt mandrós.

— Quim, recull els teus llibres! —deia el pare.

— Ara no! Estic jugant a ser un astronauta!

— Quim, endreça les joguines! —deia la mare.

— Després! El meu ós pilot està aterrant a Mart!

Cada dia, el Quim deixava el pijama al sofà, les sabates al passadís, i el got de llet damunt la taula. No volia fer res d'allò que li demanaven.

Fins que un matí, en llevar-se, el Quim va notar una cosa estranya...

Hi havia lianes penjades del sostre. Plantes per tot arreu. Un mico li va robar l'esmorzar. I una granota portava la seva sabata!

— PERÒ... AIXÒ ÉS UNA SELVA! —va cridar el Quim.

Una girafa es va treure el raspall de dents de la boca i va dir:

— És clar que sí! Vas dir que volies fer només el que et vingués de gust. Doncs... ara vius a la selva!

El Quim va riure. Al principi, era divertit! Pujava als arbres per anar a l'escola (quan volia), menjava plàtans a tota hora i ningú li deia que recollís res.

Però aviat... tot es va tornar un embolic.

No trobava la seva motxilla, plena de formigues. Els llibres estaven trencats. No podia dormir per culpa dels crits dels lloros. I cada cop que volia seure... hi havia un hipopòtam al sofà!

El Quim va sospirar:

— Trobo a faltar casa meva... però endreçada. I ordenada. I sense zebres al lavabo.

Llavors, va cridar ben fort:

— AIXÒ NO ÉS CASA MEVA... AIXÒ ÉS UNA SELVA!

De sobte, les lianes van desaparèixer. Les formigues es van esvaïr. I la granota li va tornar la sabata.

Quan va obrir els ulls, era a la seva habitació. Tot desordenat, com ho havia deixat. Però ell va somriure.

— Aquest cop... començaré per recollir els coixins.

Des d'aquell dia, el Quim encara jugava, imaginava i feia de superheroi... però també sabia que, per viure tranquil i content, calia tenir cura del que l'envoltava.

Perquè, com va dir ell mateix:

— Una mica d'ordre fa que tot sigui més màgic.